

HANA HINDRÁKOVÁ
A JIŘÍ JOHÁNEK

LOVCI LEBEK

ČESKÝ THRILLER Z PROSTŘEDÍ SPECIÁLNÍ PÁTRACÍ JEDNOTKY

**HANA HINDRÁKOVÁ
A JIŘÍ JOHÁNEK**

**LOVCI
LEBEK**

ČESKÝ THRILLER Z PROSTŘEDÍ SPECIÁLNÍ PÁTRACÍ JEDNOTKY

COSMOPOLIS

HANA HINDRÁKOVÁ A JIŘÍ JOHÁNEK

LOVCI LEBEK

ČESKÝ THRILLER Z PROSTŘEDÍ SPECIÁLNÍ PÁTRACÍ JEDNOTKY

Věnováno tatínkovi, který stále žije v mém srdci.

Hana Hindráková

Tuto knihu bychom také rádi věnovali všem policistům,
kteří den co den nasazují své životy v ulicích,
aby ochránili životy druhých.

PODĚKOVÁNÍ JIŘÍHO JOHÁNKA

Děkuji svému kamarádovi Janu Hrabalovi, bez kterého bych se k tvůrčímu psaní nikdy nedostal. Děkuji také své milované rodině za podporu při psaní této knihy.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

© Hana Hindráková, 2016
© Jiří Johánek, 2016
© Grada Publishing, a. s., 2016

Redakce Dana Řezníčková
Obálka Jakub Karman, Art007
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2016 pod značkou Cosmopolis jako svou 6215. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9189-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-9188-8 (pdf)
ISBN 978-80-247-5810-7 (print)

PROLOG

PŘED DESETI LETY

Tehdy to měl být obyčejný pracovní den. Mrholilo a zima zalézala pod kůži. Typické listopadové počasí. Pošmourno, listí dávno opadlo a rozmáčené zbytky se povalovaly na krajnici plzeňské výpadovky.

„Vidíš to tmavozelené auto?“ zaslechl Jaroslav Jelínek Lukášova slova. „Zastavíme ho. Čuch mi říká, že tady něco nehraje.“

Lukáš Aus zapnul modrý maják a dupl na plyn. Na střeše auta se rozblíkal červený nápis STOP, STOP POLICIE. Řidič audiny také zrychlil. Na rovině se Lukášovi sice vzdaloval, ale v zatáčkách ho hned dohnal. Nakonec pronásledované auto rezignovaně zajelo na kraj silnice a zabrzdilo poblíž obchodního centra na periferii města.

Jaroslav se otočil k Lukášovi a tázvě pozvedl tmavé husté obočí.

„Nevzdal to moc rychle?“

„Ty myslíš...“

„Myslím,“ přikývl Jaroslav.

Vtom se rozlétly přední dveře staré audiny, vystoupili dva útočníci a ozvala se střelba.

Jaroslav se intuitivně sklonil, otevřel dveře a v dřepu rychle doběhl za vozidlo. Pravou rukou otevřel kufr, levou našmátral neprůstřelnou vestu, vytáhl ji a hned si ji oblékl.

A kde je do hajzlu Luky? blesklo mu hlavou. Do hajzlu. Do hajzlu. Do hajzlu.

Pod vlastní krycí palbou se vrátil do auta a uviděl Lukáše, jak sedí opřený v sedadle a modrou košili na levé straně hrudníku mu máčí krev.

Jaroslav cítil, jak jím proběhla vlna strachu. Přiskočil k Lukášovi, podebral dlaní jeho nehybnou ruku a zkontroloval tep.

Dejchá... Ještě dejchá!

Jaroslav pohotově zmáčkl tlačítko tísňe na vysílače a zařval:

„Jsme pod palbou! Potřebujeme posily a sanitku! Okamžitě!“

Potom se otočil k Lukášovi a znova mu stiskl ruku. Tep slábl.

„Vydrž, sakra vydrž... Pomoc tu bude během chvíle.“

Tep už byl téměř nehmatatelný.

Jaroslav cítil, jak mu horečně buší srdce. Potily se mu ruce a po čele mu i přes chladné podzimní počasí stékaly čůrky potu.

Do hajzlu! Přece tu nenechám umřít vlastního kámoše!

Vzápětí Lukáš otevřel oči a zlehka se k Jaroslavovi naklonil, jako by chtěl něco říct. Ozvalo se jenom zachroptění a pak poslední prudký výdech.

Jaroslavovo srdce se rozbušilo ještě rychleji a nohy měl jako z gumy. Okamžitě nahmatal tep, a ačkoliv věděl, že už ho Lukáš nemůže slyšet, zoufale zařval:

„Vydrž, sakra vydrž!“

Pak se zhroutil na sedadlo vedle něj.

Útočníci si vyměnili zásobníky a znova se ozvala střelba. Hluk projektilů, tříštící se čelní sklo a bubnování kulek o kapotu policejního auta probralo Jaroslava z lítosti. Pokud chtěl přežít, musel jednat.

Popadl Lukášovu služební pistoli, vyskočil z auta a hned se kryl. Chvilku střílel ze vzteku oběma pistolemi, ale projektily ne a ne trefit cíl. Zhluboka se nadechl, aby se trochu zklidnil. Lukášovu pistoli si dal na zem před sebe a u své si zkušeným hmatem vyměnil zásobník. Zabije je. Oba je zabije. Kvůli nim právě zemřel jeho nejlepší kámoš.

Natáhl ruku, zamířil a vystřelil. Jeden z útočníků klesl k zemi. Vrah Lukáše Ause však pořád žil.

Zabiják usedl zpět za volant a šlápl na plyn. Ozvala se rána z Jaroslavovy pistole a zadní sklo audiny se vysypalo dovnitř do vozidla. Nebylo to nic platné, audina ujížděla dál.

Jaroslav vyslal ještě tři rány, ale pak si uvědomil, že už to nemá smysl.

I. ČÁST

DŮM JELÍNKOVÝCH, PLZEŇ

SOUČASNOST

Jaroslav seděl nehnutě v hnědém houpacím křesle po dědovi a tupě zíral do zdi. Venku se vše probouzelo k životu po dlouhé zimě a on myslel na smrt.

Očima přelétl Lukyho fotografii. Elenu tehdy zasáhl jeho odchod v osmém měsíci těhotenství. Vmžiku se jí zhroutil svět a hrozilo, že kvůli velmi špatnému psychickému stavu předčasně porodí. Jelínkovi si vzali Elenu k sobě a snažili se jí utěšovat. Všichni věděli, jak moc se Luky na malého těšil. Trvalo tři roky, než se společně radovali nad pozitivním těhotenským testem a nakonec Lukáš malého ani neviděl. Těsně před porodem se pak Elena přestěhovala ke svým rodičům a Jaroslav jí občas finančně pomáhal. Nikoho jiného si od té doby nenašla, protože nechtěla, aby někdo cizí dělal malému otce. Ačkoliv byl syn ve škole průměrný, vždycky ho chválila. Podporovala ho i v judu, ve kterém byl dokonce lepší než Jaroslavův Jindříšek.

Jaroslav se natáhl pro dřevěné pouzdro s vyrytým nápisem Churchill, vytáhl doutník, rozbalil ho a ořízl pozlaceným ořezávačem od svého otce. Škrtl zápalkou a doutník pomalu otáčel tak, aby tabák hořel rovnoměrně. Pracovnu brzy zaplnila jemná aromatická vůně.

Zamyšleně obemkl doutník úzkými rty a zhluboka potáhl. Připadal si mnohem starší než na svých sedmatřicet let.

Měl bys s tím přestat, ničíš si zdraví, vzpomněl si na manželčina slova. Opakovala je často.

Vydechl a pozvolna vyfoukl oblak dýmu.

Deset let, to snad není ani možný. Kam se vytratily?

Opřel doutník o popelník a napil se whisky. Teď ji potřeboval jako nikdy. Pomáhala mu zahnat nepříjemné vzpomínky.

Jaroslav odložil sklenku, vytáhl ze šuplíku služební pistoli a z nervozity začal leštit závěr. Jeho pohled však stále utíkal k fotografii na stole, z níž se na něj díval bývalý kolega Luky... Znovu si pořádně lokl a dlouze potáhl. Pak se zamyšleně zadíval do oblaku dýmu.

Už deset let je po smrti. Deset let!

Bouchnutí domovních dveří ho vrátilo zpátky do reality. Uvědomil si, s jakou vehemencí leštil pistoli, a tak ji raději uklidil zpátky do šuplíku, zamkl ho a nalil si dalšího panáka whisky.

Do místnosti vkročila černovlasá nakrátko ostříhaná štíhlá žena a za ní se coural Jindříšek. Martina Jelínková, která se právě vrátila z práce, zvedla poloprázdnou láhev whisky a místo pozdravu vyštěkla:

„Zase jsi pil? Kouření ti toleruju, ale přes tohle prostě nejede vlak.“

„Mamí, proč na tatínka křičíš?“ zapištěl Jindra s vyčítavým pohledem v očích.

„To nic, zlatíčko, jen jsme si potřebovali něco vyříkat. Teď už je všechno v pořádku,“ pohladila ho Martina po tmavě hnědých kudrnatých vlasech. Pak vzteky popadla láhev, ráznými kroky odešla do kuchyně a zbytek whisky vylila do umyvadla.

„C-co t-to děláš?“ zakoktal Jaroslav. Pak se pokusil zvednout, ale i vypracované svalnaté tělo ho zradilo, a tak klesl zpátky do křesla.

Martina se vrátila k němu do pracovny a poslala Jindru, aby si šel hrát do dětského pokoje. Když už ji nemohl syn slyšet, sklonila se k manželovi a šeptla mu do ucha:

„Jestli budeš takhle chlastat, brzo se s tebou rozvedu. Nebudu čekat na to, až tě tu jednou najdu mrtvého. Uvědom si, že život jde prostě dál.“ Pak bouchla dveřmi a utekla do ložnice, kde se schoulila na posteli a schovala si obličej do dlaní. I když nechtěla plakat, začaly jí po tvářích stékat slzy.

Moc dobře věděla, o čem mluví. Byla to velmi bolestná vzpomínka. Ačkoliv uplynulo hodně let, tátu ležícího v kuchyni na líně si bude pamatovat napořád. Selhalo mu srdce. Ani přivolaná rychlá záchranná služba už mu nedokázala pomoci. Martina to stále viděla před očima. Táta s roztrženou košilí a dva zdravotníky, jak se ho snaží oživit. Téměř dvacet minut mu střídavě přikládali na hrudník defibrilátor a dělali masáž srdce. Jenomže úplně zbytečně...

Martina už to nechtěla zažít znova, proto byla k Jaroslavovi tvrdá. Moc dobře věděla, že lítost mu nepomůže, akorát by mu vydláždila cestu do pekla. *Pro mě to tenkrát také bylo těžké, ale dostala jsem se z toho. Tak proč to nezvládne Jára? Vždyť je zralý na léčení. Jestli bude pokračovat, moc dlouho s ním už nevydržím. Nemůžu se dívat, jak vrávorá po bytě, rozbíjí věci a blábolí opilecké nesmysly. A ještě k tomu před našimi dětmi. Proč? Co jsem komu udělala, že musím tohle zažívat dvakrát?*

Mezitím se Jaroslav pokusil znova vstát, ale bez úspěchu. Nohy ho neposlouchaly a tělo měl vláčné jako hadrový panák.

Život jde dál, letěla mu hlavou Martinina slova. Kdyby ho ten mizera tenkrát nezabil, hrál by si Luky se svým synem a on by mu

nemusel nahrazovat tátu. *Proč jsme tenkrát nejezdili v neprůstřelných vestách jako dneska většina policajtů? Proč asi? Do rutinních zákroků si ji přece tehdy nebral nikdo. Proč taky? Vždyť byly těžký, špatně se s nima sedělo v kárách a ještě hůř se v nich pohybovalo. Jenže Lukymu mohla zachránit život...*

Mezitím si Martina otřela oči, převlékla se do černých tříčtvrtečních legín a rubínového trika s krátkým rukávem. Pak si prsty prohrábla vlasy a s povzdechem zavřela dveře od skříně. Pohledem zavádila o budík na nočním stolku a zjistila, že už je po šesté hodině. Raději uvaří večeři, aby Jindra neměl hlad.